

WESENDONKSÄNGER

Text Mathilde Wesendonk (1828 – 1902)

Översättning Sven Lenninger

Sven Lenninger förlag

<http://forlag.lenninger.se>

Der Engel

In der kindheit frühen Tagen
hört ich oft von Engeln sagen
die des Himmels hehre Wonne
tauschen mit der Erdensonne,

dass, wo bang ein Herz in Sorgen
schmachtet vor der Welt verborgen,
dass, wo still es will verbluten
und vergehn in Tränenfluten,

dass, wo brünstig sein Gebet
einzig um Erlösung fleht
da der Engel niederschwebt
und es sanft gen Himmel hebt.

Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
und auf leuchtendem gefieder
führt er, ferne jedem Schmerz,
meinen Geist nun himmelwärts!

Stehe still

Sausendes, brausendes Rad der Zeit
Messer du der Ewigkeit;
leuchtende Sphären im weiten All,
die ihr umringt den Weltenball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein
genug des Werdens, lass mich sein!

Halte an dich, zeugende Kraft
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stillt den Drang
schweiget nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag;
ende, des Wollens ewiger Tag!
dass in selig süßem Vergessen
ich mög´ alle Wonne ermessen!
Wenn Aug´ in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet
und alles Hoffens Ende sich kündigt,

die Lippe verstummt in staunendem Schweigen,
keinen Wunsch mehr will das Innere zeugen,
erkennt der Mensch des Ew´gen Spur
und löst dein Rätsel, heil´ge Natur!

Ängeln

I tidig barndoms dagar
jag ofta hörde om änglar talas,
som bytte himlens höga fröjder
mot jordens sol,

så att, varhelst ett ängsligt hjärta
fördolt för världen led,
så att, varhelst det stilla blödde
och sig i tårefloder ödde,

så att, varhelst i eldig bön
det bad om frälsnings lön,
då svävar ängeln ned
och varsamt lyfter det mot himlen upp.

Ja, också ned till mig en ängel steg,
och på vita fjädrars vingar
förde han, bort från varje smärta,
nu min själ mot himlars höjd!

Stanna upp

Susande, brusande tidens hjul
du som evighet mäter;
världsalltets lysande sfärer,
ni som omger vår jord;
urtiders skapelse, gör då halt,
nog med blivande, låt mig vara!

Hejda din alstrande kraft,
urtanke som ständigt skapar!
Dämpa din anda, stilla din drift,
tig blott en enda sekund!
Dunkande puls, mildra ditt slag,
sluta, viljans eviga dag!
så att i salig, ljuvlig glömska
jag alla fröjder blir varse!
När öga ur öga dricker,
när själ med själ smälter samman,
när väsen i väsen sig återfinnet,
och all förhoppning har stillnat,

förstummas läpparna i häpen tystnad,
ingen önskan mer i det inre alstras,
då känner människan det eviga spåret
och löser din gåta, heliga natur!

Im Treibhaus

Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen
saget mir, varum ihr klagar?

Schweigend neiget ihr die Zweige,
malet Zeichen in der Luft,
und der Leiden stummer Zeuge
steiget aufwärts, süsser Duft.

Weit in sehndem Verlangen
breitet ihr die Arme aus,
und umschlingen wahnbefangen
öder Leere nichtg'en Graus.

Wohl ich weiss es, arme Pflanze:
Ein Geschicke teilen wir,
ob umstrahlt von Licht und Glanze,
unsre Heimat ist nicht hier!

Und wie froh die Sonne scheidet
von des Tages leerem Schein,
hüllet der, der wahrhaft leidet,
sich in Schweigens Dunkel ein.

Stille wird's. Ein säuselnd Weben
füllet bang den dunklen Raum.
Schwere Tropfen seh' ich schweben
an der Blätter grünen Saum.

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
dir die schönen Augen rot,
wenn im Meeresspiegel badend
dich erreicht der frühe Tod!

Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
du am Morgen neu erwacht
wie ein stolzer Siegesheld!

Ach, wie sollte ich da klagen,
wie, mein Herz, so schwer dich sehn
muss die Sonne selbst verzagen
muss die Sonne untergehen?

Und gebieret Tod nur Leben,
geben Schmerzen Wonnen nur:
O wie dank' ich, dass gegeben
solche Schmerzen mir Natur!

I växthuset

Högvälvda kronor av blad,
baldakiner av smaragd,
ni barn från fjärran zoner,
säg mig varför ni klagar?

Tyst ni sänker era grenar,
ritar tecken i den tomma luft,
och lidandets stumma vittne,
den söta doften, stiger upp.

Vida i längtansfullt begär
ni sträcker era armar,
och, vilseförda, famnar ni
öde tomhets intiga fasa.

Men, jag vet det, arma plantor:
ett öde delar vi;
om än av ljus och glans omstrålad,
är vår hembygd inte här!

Och som solen lyckligt fjärmar sig
från dagens tomma sken
sveper den, som verkligt lider,
sig i tystnads mörker in.

Det blir stilla. Ett sakta sus
det dunkla rummet ängsligt fyller.
Tunga droppar ser jag sväva
utmed bladens gröna rand.

Smärtor

Sol, du gråter varje afton
dina vackra ögon röda
när, i havets spegel badande,
du nås av tidig död!

Dock, i fornstor prakt,
som gloria för den dystra värld,
du uppstår ny i morgonväkt
likt stolte segerhjärten.

Ack, varför skulle jag då klaga,
varför, mitt hjärta, sakna dig så svårt,
då solen själv försaka måste,
då solen själv går under?

Och om blott död till livet för,
om blott smärtor fröjder ger:
Ja, då tackar jag naturen
som mig dessa smärtor gav!

Träume

Sag´, welch´wunderbare Träume
halten meinen Sinn umfangen
dass sie nicht wie leere Schäume
sind in ödes Nichts vergangen?

Träume, die in jeder Stunde
jedem Tage schöner blühn,
und mit ihrer Himmelskunde
selig durch´s Gemüte ziehn!

Träume, die wie hehre Strahlen
in die Seele sich versenken,
dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!

Träume, wie wenn Frühlingssonne
aus dem Schnee die Blüten küsst,
dass zu nie geahnter Wonne
sie der neue Tag begrüsst,

dass sie wachsen, dass sie blühen,
träumend spenden ihren Duft,
sanft an deiner Brust verglühen
und dann sinken in die Gruft.

Drömmar

Säg, finns så underbara drömmar
som i mitt minne stannar kvar
och ej som flyktigt skum
i tomma intet snabbt förgår?

Drömmar, som vid varje timma,
varje dag slår ut i blom
och med himmelsk känning
genom sinnet saligt strömmar!

Drömmar, som likt starka strålar
tränger djupt i själen ned,
och där målar evig bild:
alltförglömmande, minnesfast!

Drömmar, som likt vårens sol
kysser blommor upp ur snön,
som till aldrig anad glädje
hälsas av den nya dag, så

att de växer, att de blomstrar,
drömlikt sprider sina dofter,
stilla falnar vid ditt bröst,
sedan sjunker ned i grav.